

Илия — число дванадесет

Всяка долина ще се издигне

Jeff Pippenger

2023-10-17

Все още разглеждаме Илия като пророчески символ. Илия възвести на Ахав, че няма да има дъжд, освен по неговата дума, в продължение на три години.

И Илия, тесвиецът, от жителите на Галаад, рече на Ахава: В името на живия Господ, Израилевия Бог, пред Когото стоя, няма да има през тия години ни роса, ни дъжд, освен според моето слово. 3 Царе 17:1.

Христос ни известява в книгата на Лука, че трите години всъщност са били три години и половина.

А Той каза: Истина ви казвам, никой пророк не е приет в отечеството си. Но наистина ви казвам, много вдовици имаше в Израил в дните на Илия, когато небето се затвори за три години и шест месеца, когато настана голям глад по цялата земя; но Илия не беше изпратен при нито една от тях, освен в Сарепта Сидонска, при една жена, която беше вдовица. Лука 4:24–26.

Трите години и половина се осъществиха по времето на Ахав и Езавел, като по този начин се идентифицират трите години и половина пророческо време от 538 до 1798 година, когато папството, представено като Езавел в църквата в Тиатир, е управлявало през Тъмните векове.

Но имам против тебе няколко неща: че оставяш онази жена Езавел, която нарича себе си пророчица, да поучава и да съблазнява Моите слуги да блудстват и да ядат идоложертвено. И дадох ѝ време да се покае за блудството си, но тя не се покая. Ето, ще я поваля на одър, и онези, които прелюбодействат с нея — в голяма скръб, ако не се покаят за делата си. И децата ѝ ще умъртвя със смърт; и всички църкви ще познаят, че Аз съм Оня, Който изпитвам вътрешностите и сърцата; и ще въздам на всеки един от вас според делата ви. Откровение 2:20–23.

„Пространството да се покае“ на Езавел беше три години и половина в дните на Илия и три и половина пророчески години от 538 до 1798 г. през Тъмните векове на папското гонение. Наказанието на Езавел и на царете на Европа, които блудстваха с нея, беше да бъдат хвърлени на одър на скръб и децата ѝ да бъдат умъртвени. През Тъмните векове имаше и верни души, които също бяха хвърлени на одър на скръб, но те щяха да живеят. Когато бяха хвърлени на одъра на скръбта, изходът — живот за верните или смърт за неверните — се основаваше на техните „дела“. Одърът на скръбта на верните произведе търпение и живот. Техният одър на скръбта щеше да престане към края на трите години и половина, тъкмо преди Илия да напусне Сарепта, за да заповяда на Ахав да свика целия Израил на планината Кармил.

„Преследването на църквата не продължи през целия период от 1260 години. Бог по милост към Своя народ съкрати времето на тяхното огнено изпитание. Като предсказваше „голямата скръб“, която щеше да сполети църквата, Спасителят каза: „И ако не се съкратяха онези дни, не би се избавила ни една плът; но заради избраните онези дни ще се съкратят.“ Матей 24:22. Чрез влиянието на Реформацията преследването бе доведено до край преди 1798 година.“ Великата борба, 266, 267.

Съдът на „одъра на скръбта“ над папството щеше „да умъртви децата ѝ със смърт“, но съдът на „одъра на скръбта“ съдържаше обещание за живот за онези, чиито дела показваха тяхната вяръност, както е илюстрирано в смъртта на сина на вдовицата от Сарепта.

И стана след тези неща, че синът на жената, стопанката на къщата, се разболя; и болестта му беше тъй тежка, че не остана дъх в него. И тя каза на Илия: Какво имам аз с тебе, Божий човече? Дошъл ли си при мене, за да ми припомниш греха и да умъртвиш сина ми? А той ѝ каза: Дай ми сина си. И го взе от пазвата ѝ, и го занесе горе в горницата, дето пребиваваше, и го положи на своето легло. И извика към Господа и каза: Господи, Боже мой, нима и на вдовицата, у която гостувам, си докарал зло, като си умъртвил сина ѝ? И се простря върху детето три пъти, и извика към Господа, и каза: Господи, Боже мой, моля Ти се, нека душата на това дете се върне в него. И Господ чу гласа на Илия; и душата на детето се върна в него, и то оживя. И Илия взе детето, и го свали от горницата в къщата, и го предаде на майка му; и Илия каза: Виж, синът ти е жив. А жената каза на Илия: Сега по това зная, че ти си Божий човек, и че словото Господне в устата ти е истина. 3 Царе 17:17–24.

Вдовицата разпозна, че Илия е „Божий човек“, защото „словото Господне“, което върна детето ѝ към живот, беше слово на „истина“. Тристепенният процес, при който Илия се простря върху сина на вдовицата, беше разбран от вдовицата като „словото“ в устата на Илия като „истина“. Еврейската дума ‘emeth’ е преведена в този пасаж като „истина“ и представлява творческата сила на Алфа и Омега. Това е еврейската дума, образувана от първата, тринадесетата и последната буква на еврейската азбука, и представлява Силата, Която може да върне мъртвите към живот.

Верните, също както и неверните в „пространството“ на изпитателното време, представено от трите години и половина, получиха съда на „легло на скръб“. Смъртта бе изходът за чедата на онази класа, която следваше блудницата, извършваше блудство и поучаваше в ученията на езичеството. Живот бе даден на другата класа, която следваше наставленията на Илия и вярваше на Словото на „истината“.

Вдовицата бе последвала заповедта на Илия да му донесе малко вода и да му даде малко хляб, и нейното послушание към словото на пророка представлява верните през тъмните векове на Тиатир. (Заслужава да се отбележи, че когато Илия заповядва на вдовицата първо да нахрани него, а след това сина си и себе си, представеното е, че Илия е първият, който получава храната за ядене. Той пръв получава вестта, а след това и църквата.) Казано ни е, че делата на верните са били по-големи в края, отколкото в началото.

И до ангела на църквата в Тиатир напиши: Това казва Божият Син, Който има очи като огнен пламък, и нозете Му са като лъскава мед: Зная твоите дела, и любовта, и служението, и вярата, и търпението ти, и делата ти; и че последните са повече от първите. Откровение 2:18, 19.

Верните проявяваха добри „дела“ през „времето“, което на папството бе дадено, за да се покае, но делата им накрая бяха „повече от първите“. Когато „времето“ привършваше, Христос изпрати утринната звезда на Реформацията, която започна делото да не търпи вече папството, което учеше църквата да „блудства и да яде идоложертвено“.

И който побеждава и пази Моите дела докрай, на него ще дам власт над народите; и той ще ги управлява с железен жезъл; като глинени съдове ще бъдат строшени на късове; както и Аз приех от Моя Отец. И ще му дам зорницата. Който има ухо, нека слуша какво говори Духът към църквите. Откровение 2:26–29.

Христос имаше „няколко неща против“ верните в началото на „времето“, дадено на папството да се покае, защото те бяха допуснали Езавел, „която нарича себе си пророчица, да поучава и да съблазнява Моите слуги да блудстват и да ядат идоложертвено“. Но в края на „времето“ верните щяха да престанат да търпят папството да продължава своите съблазни.

„През четиринадесети век в Англия изгря „утринната звезда на Реформацията“. Джон Уиклиф беше предвестникът на реформата не само за Англия, но и за цялото християнство. Великият протест срещу Рим, който му бе позволено да издигне, никога нямаше да бъде заглушен. Този протест откри борбата, която щеше да доведе до освобождението на отделни личности, на църкви и на народи.“ Великата борба, 80.

Храната, която ядат Божиите слуги, е учението или вестта, която те приемат. Блудството е употребата от страна на църквата на държавната власт, за да осъществи налагането на своите идолопоклоннически учения. През „времето“, което бе дадено на Езавел, за да се покае, църквата избяга в пустинята за закрила.

И жената побегна в пустинята, където има място, приготвено от Бога, за да я хранят там хиляда двеста и шестдесет дни.... И на жената бяха дадени две крила на голям орел, за да отлети в пустинята, на своето място, където се храни за време, времена и половин време, далеч от лицето на змията. И змията изхвърли от устата си след жената вода като река, за да я повлече реката. Но земята помогна на жената; земята отвори устата си и погълна реката, която змиеят беше изхвърлил от устата си. Откровение 12:6, 14–16.

По време на гонението при Езавел и Ахав Авдий олицетворяваше закрилата, която пустинята осигуряваше по време на папското владичество.

И Ахав повика Авдия, който беше настойник на дома му. (А Авдий много се боеше от Господа; защото, когато Езавел избребваше Господните пророци, Авдий взе сто пророци и ги скри по петдесет в една пещера, и ги хранеше с хляб и вода.) 3 Царе 18:3, 4.

Делото на Авдий да укрива пророците по петдесет души в пещери е символ на мястото в пустинята, приготвено от Бога, за да храни верните, които отказаха да ядат ученията на папството и които също отказаха да приемат нечестивата връзка, представена чрез нейното блудство с царете на Европа. Периодът от време, през който Илия беше насочен към вдовицата от Сарепта за храна и защита от Езавел и Ахав, беше периодът, през който църквата побягна в пустинята, а мястото, приготвено за тях от Бога, беше представено чрез делото на Авдий.

Мястото на укриване на Илия в Сарепта, наречена на еврейски „Зарефат“, означава пречистване. Когато времето, дадено на Езавел да се покае, изтече, Илия отиде при Авдий и повика Ахав да събере целия Израил на Кармил.

А когато Авдий беше на пътя, ето, Илия го среща; и той го позна, и падна на лицето си, и каза: Ти ли си, господарю мой Илия? А той му отговори: Аз съм; иди, кажи на господаря си: Ето, Илия е тук. 3 Царе 18:17, 18.

Времето на Илия с вдовицата от Сарепта символизира Тъмните векове. В разказа за Илия и вдовицата тя събираше две съчки, защото се канеше да умре. Вдовица в пророчеството е църква, и тя представляваше църквата в пустинята, която беше на път да умре.

И до ангела на църквата в Сарди пиши: Това казва Оня, Който има седемте Божии Духа и седемте звезди: Зная твоите дела, че имаш име, че си жив, а си мъртъв. Бъди буден и укрепи онова, което остава, което е на умиране; защото не намерих твоите дела свършени пред Бога. Откровение 3:1, 2.

Тя „събираше две съчки“ и се приготвяше за смъртта си, когато Илия я прекъсна.

И словото Господне дойде към него и каза: Стани, иди в Сарепта, която принадлежи на Сидон, и остани там; ето, заповядал съм там на една вдовица да те прехранва. И той стана и отиде в Сарепта. И когато стигна до портата на града, ето, там една вдовица събираше съчки; и той я повика и каза: Донеси ми, моля те, малко вода в съд, за да пия. И когато тя отиваше да донесе, той я повика и каза: Донеси ми, моля те, и късче хляб в ръката си. А тя каза: Заклевам се в живота на Господа, твоя Бог, че нямам опечена питка, а само шепа брашно в делва и малко масло в стомна; и ето, събирам две съчки, за да вляза и да го приготвя за себе си и за сина си, та да го изядем и да умрем. 3 Царе 17:8–12.

Вдовицата от Сарепта събираше „две съчки“. Вдовицата представлява верните във времето на Езавел. Нейният син представлява онези през историята на Тиатир, които умряха с обещанието да бъдат възкресени при първото възкресение.

И видях престоли; и седнаха на тях, и съд беше даден на тях; и видях душите на онези, които бяха обезглавени за свидетелството на Исус и за Божието слово, и които не се бяха поклонили на звяра, нито на неговия образ, и не бяха приели неговия белег върху челата си или на ръцете си; и те оживяха и царуваха с Христос хиляда години. А останалите от мъртвите не оживяха, докато не се свършиха хилядата години. Това е първото възкресение. Блажен и свят е онзи, който има дял в първото възкресение: над такива втората смърт няма власт, но те ще бъдат свещеници на Бога и на Христос и ще

царуват с Него хиляда години. Откровение 20:4–6.

Вдовицата също така представлява онези малцина в Сардис, които бяха достойни и на които бяха дадени бели дрехи.

Но имаш няколко имена дори в Сардис, които не са осквернили дрехите си; и те ще ходят с Мене в бяло, защото са достойни. Който побеждава, той ще се облече в бели дрехи; и няма да излича името му от книгата на живота, но ще изповядам името му пред Моя Отец и пред Неговите ангели. Откровение 3:4, 5.

Онези от четвъртата църква в Тиатир, които вярно умряха, представени от сина на вдовицата, получиха бели дрехи при петия печат.

И когато отвори петия печат, видях под олтара душите на онези, които бяха убити за Божието слово и за свидетелството, което държаха; и те извикаха със силен глас, казвайки: Докога, Господи, свети и истинни, няма да съдиш и да отмъстиш за нашата кръв над онези, които живеят на земята? И на всеки един от тях бе дадена бяла дреха; и бе им казано да почиват още малко време, докле се изпълни числото и на съслужителите им, и на братята им, които имаха да бъдат убити, както и те бяха. Откровение 6:9–11.

На мъчениците от Тъмните векове бяха дадени бели дрехи и им бе казано да почиват в гробовете си, докато не бъде убита друга група папски мъченици, както и те бяха убити. Те бяха избити от папството в продължение на три години и половина и им бе обещано, че папството в крайна сметка ще бъде съдено, но не преди втора група папски мъченици да бъде избита по време на скоро настъпващата криза на неделния закон. Сестра Уайт свързва молбата на мъчениците за съд над папството с два пасажа от книгата Откровение.

„Когато бе отворен петият печат, Йоан Богослов във видение видя под олтара множеството на онези, които бяха убити заради Божието слово и свидетелството на Исус Христос. След това настъпиха сцените, описани в осемнадесета глава на Откровение, когато онези, които са верни и истинни, биват призвани да излязат от Вавилон. [Откровение 18:1–5, цитирано.]“ Manuscript Releases, том 20, 14.

Откровение, осемнадесета глава, стихове първи до пети, представя двата гласа от стих първи и стих четвърти. Вторият глас е призивът за излизане от Вавилон и бележи началото на преследването поради неделния закон, когато могъщото движение на третия ангел призовава Божието друго стадо да излезе от Вавилон. Тя също така поставя пасажа от петия печат при отварянето на седмия печат.

„[Откровение 6:9–11 цитирано]. Тук на Йоан бяха представени сцени, които не бяха действителни, а такива, каквито щяха да бъдат в един бъдещ период от време. “

„Откровение 8:1–4, цитирано.“ Manuscript Releases, том 20, 197.

В Откровение, осма глава, стихове от първи до четвърти, се отваря седмият печат.

И когато отвори седмия печат, настана мълчание на небето около половин час. И видях седемте ангела, които стояха пред Бога; и на тях им бяха дадени седем тръби. И дойде

друг ангел и застана при олтара, държейки златна кадилница; и на него му бе даден много тамян, за да го принесе с молитвите на всички светии върху златния олтар, който беше пред престола. И димът от тамяна, който се издигаше с молитвите на светиите, възлезе пред Бога от ръката на ангела. Откровение 8:1—4.

Молитвите на мъчениците от Тъмните векове, които в петия печат молят Бог да извърши съд над блудницата, която блудства с земните царе, се възнасят „пред Бога“, когато се отваря седмият печат. Вдъхновението съгласува отварянето на седмия печат с втория глас от Откровение осемнадесета глава, защото именно при втория глас Бог си спомня нейните беззакония и тогава удвоява нейния съд. Веднъж за мъчениците от Тъмните векове и веднъж за кървавата баня на кризата около неделния закон.

И чух друг глас от небето, който казваше: Излезте от нея, люде Мои, за да не участвате в греховете ѝ и за да не приемете от язвите ѝ. Защото греховете ѝ стигнаха до небето, и Бог си спомни нейните беззакония. Отплатете ѝ, както и тя отплати вам, и въздайте ѝ двойно според делата ѝ; в чашата, която е напълнила, напълнете ѝ двойно. Откровение 18:4—6.

Малцината в Сардис, които не бяха осквернили дрехите си, представляват онези, които излязоха от историята на Тиатир, завършила през 1798 година. Те са представени от вдовицата от Сарепта — вдовица, която отиваше на брака през 1844 година.

„Идването на Христос като наш Първосвещеник в Пресвятото място за очистването на светилището, представено в Даниил 8:14; идването на Човешкия Син при Стария по дни, както е представено в Даниил 7:13; и идването на Господа в Неговия храм, предсказано от Малахия, са описания на едно и също събитие; и същото е представено също и чрез идването на младоженеца на сватбата, описано от Христос в притчата за десетте девиси в Матей 25.“ Великата борба, 426.

Вдовицата приготвяше последната си вечеря преди смъртта си, когато Илия ѝ заповяда да му послужи. Тя олицетворява верните малцина в Тиатир, преминаващи във верните малцина в Сардис, които събираха „две съчки“ за „огън“.

„Двете пръчки“ представляват и двата дома на древния Израил, които бяха потъпкани от езичеството, а след това и от папизма, но трябваше да бъдат събрани заедно и съединени като „една пръчка“ в историята от 1798 до 1844 година.

И словото Господне дойде пак към мене и рече: При това, сине човешки, вземи си една тояга и напиши на нея: За Юда и за синовете Израилеви, неговите другари; после вземи друга тояга и напиши на нея: За Йосифа, тоягата на Ефрем, и за целия дом Израилев, неговите другари. И съедини ги една с друга в една тояга, и те ще станат едно в ръката ти. А когато синовете на твой народ ти заговорят, казвайки: Няма ли да ни покажеш какво означава това за тебе? кажи им: Така казва Господ Бог: Ето, Аз ще взема тоягата на Йосифа, която е в ръката на Ефрем, и Израилевите племена, неговите другари, и ще ги сложа с нея, именно с тоягата на Юда, и ще ги направя една тояга, и ще бъдат едно в Моята ръка. И тоягите, върху които пишеш, ще бъдат в ръката ти пред очите им. И им

кажи: Така казва Господ Бог: Ето, Аз ще взема синовете Израилеви измежду народите, където са отишли, и ще ги събера отвсякъде, и ще ги доведа в земята им. И ще ги направя един народ в земята, върху Израилевите планини; и един цар ще бъде цар на всички тях; и няма вече да бъдат два народа, нито ще бъдат вече разделени на две царства. Нито ще се оскверняват вече с идолите си, нито с мерзостите си, нито с каквито и да било свои престъпления; но Аз ще ги избавя от всичките им обиталища, в които са съгрешавали, и ще ги очистя; така ще бъдат Мой народ, и Аз ще бъда техен Бог. И слугата Ми Давид ще бъде цар над тях; и всички те ще имат един пастир; ще ходят и в Моите съдби, и ще пазят наредбите Ми, и ще ги изпълняват. И ще живеят в земята, която дадох на слугата Си Яков, в която живяха бащите ви; и ще живеят в нея — те, и децата им, и децата на децата им довека; и слугата Ми Давид ще бъде техен княз довека. При това ще сключа с тях завет на мир; това ще бъде вечен завет с тях; и ще ги утвърдя, и ще ги умножа, и ще поставя светилището Си всред тях довека. И скинията Ми ще бъде с тях; да, Аз ще бъда техен Бог, и те ще бъдат Мой народ. И народите ще познаят, че Аз, Господ, освещавам Израил, когато светилището Ми бъде всред тях довека. Езекиил 37:15–28.

Когато Илия напуска Сарепта, за да призове Ахав и целия Израил на планината Кармил, овдовялата църква, която е избягала в пустинята, събираше две дървета за огъня, който очисти вдовицата предварително за сватбата на 22 октомври 1844 г. Събирането на двете дървета е събирането на Милеритовото движение, което се извършва в последния шестдесет и петгодишен период, посочен в Исая 7. Северното царство понесе проклятието на Мойсей от 723 г. пр. Хр. до 1798 г., а южното царство понесе същото проклятие от 677 г. пр. Хр. до 1844 г. През 1844 г. духовните потомци на тези две буквални нации бяха събрани заедно като едно дърво, или един народ.

Ако нищо друго, Езекиил определя двете пръчки като два народа, които стават един народ.

Защото главата на Сирия е Дамаск, а главата на Дамаск е Рецин; и след шейсет и пет години Ефрем ще бъде строшен, та да не бъде вече народ. И главата на Ефрем е Самария, а главата на Самария е синът на Ремалия. Ако не повярвате, наистина няма да се утвърдите. Исая 7:8, 9.

Ако не повярваме на пророчеството за шестдесет и пет години, няма да се утвърдим.

Ще продължим да представяме символиката на Илия в следващата статия.